

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **Zentiva a.s.**, se sídlem Nitrianská 100, 920 27 Hlohovec, Slovenská republika, zastoupené JUDr. PharmDr. Vladimírem Bíbou, advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 17, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **PharmaSwiss Česká republika s.r.o.**, se sídlem Jankovcova 1569/2c, Praha 7, v právní věci týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2010, č. j. MZDR5232/2010, sp. zn. FAR: L19/2010, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2012, č. j. 11 Ad 13/2010 - 153,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se náhrada nákladů řízení nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně napadla žalobou výrok II. rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví, o změně výše a podmínek úhrady léčivých přípravků v zásadě terapeuticky zaměnitelných s léčivými přípravky náležejícími do referenční skupiny č. 28/2 – hypolipidemika, fibráty, per os. Městský soud v Praze (dále též jen „městský soud“) některé z jejích námitek akceptoval a napadené rozhodnutí zrušil rozsudkem ze dne 12. 4. 2012, č. j. 11 Ad 13/2010 - 104, neboť základní úhrada referenční skupiny č. 28/2 byla dle jeho názoru stanovena nesprávně. Nejvyšší správní soud poté ke kasační stížnosti žalovaného tento rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (rozsudkem ze dne 11. 7. 2012, č. j. 6 Ads 70/2012 - 60). Následovalo nové rozhodnutí městského soudu, jež je označeno v záhlaví, kterým byla žaloba zamítnuta, a současně bylo rozhodnuto o nákladech řízení.

[2] Kasační stížností podanou osobně dne 20. 12. 2012 se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) dovolávala zrušení v pořadí posledního rozsudku a vrácení věci Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“].

[3] Stěžovatelka spatřuje nezákonnost rozsudku městského soudu v jím vysloveném závěru, že ve správní žalobě bylo možno úspěšně namítat porušení procesních, nikoli však již (veřejných) hmotných práv stěžovatelky v řízení před správním orgánem. Napadený rozsudek vylučuje ze soudního přezkumu veškeré námitky stěžovatelky, směřující proti výkladu a aplikaci hmotného práva, tedy proti konkrétní výši úhrady předmětného přípravku. Takto vymezený rozsah soudního přezkumu jí odpírá právo na soudní ochranu dle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, ačkoli je podle jejího názoru garantováno českými právními předpisy i právním řádem Evropské unie.

[4] Právní názor, na němž je rozsudek městského soudu postaven, je v přímém rozporu jak s judikaturou Soudního dvoru Evropské unie (jíž se soud vůbec nezabýval), tak s nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 36/05 (zejména body 46-50). Podotkla, že teprve následkem přijetí posledně jmenovaného nálezu došlo ke změně části šesté zákona o veřejném zdravotním pojištění, kdy bylo držitelům registrace léčivých přípravků (tedy i stěžovatelce) přiznáno postavení účastníků (míněno správního) řízení. Jednoznačně z něho vyplývá, že konkrétní výše úhrady léčiva podléhá garanci procesních práv, a proto je nutné, aby soudní přezkum zahrnoval i otázku konkrétní výše úhrady toho kterého léčiva, včetně přezkumu postupu a jednotlivých kroků správních orgánů k tomu vedoucích. V opačném případě by nebylo možné, aby nezávislý soud přezkoumal i odborně zcela nesprávné posouzení konkrétní otázky správním orgánem. Důvodem, pro který Ústavní soud předchozí právní úpravu zrušil, byla podle stěžovatelky právě absence možnosti držitelů registrace léčivých přípravků (i jiných osob) domáhat se efektivní soudní ochrany, pokud jde o konkrétní výši úhrady. Stěžovatelka upozornila na usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 42/10, kterým byl jako zjevně neopodstatněný odmítnut návrh Nejvyššího správního soudu na zrušení šesté části zákona o veřejném zdravotním pojištění, z jehož odůvodnění je dle jejího názoru zřejmé, že možnost soudního přezkumu konkrétní výše úhrady zajišťuje soulad s nálezem sp. zn. Pl. ÚS 36/05.

[5] Zákon o veřejném zdravotním pojištění nemá ustanovení, které by omezovalo právo některého z účastníků řízení podle tohoto zákona (držitelů rozhodnutí o registraci ani např. zdravotních pojišťoven) podávat námitky směřující proti výkladu a aplikaci hmotného práva v oblasti stanovení výše a podmínek úhrady léčivých přípravků. Omezení rozsahu soudního přezkumu by pak dle názoru stěžovatelky muselo být stanoveno zákonem. Proto neobstojí ani závěr soudu, že postavení osob uvedených v ustanovení § 39f odst. 2 písm. a) a b) zákona o veřejném zdravotním pojištění odpovídá postavení tzv. zájemníků. Takto pojatou ochranu svých práv shledává stěžovatelka ryze formální a neplnící účel posledně zmíněného zákona. Důsledkem takového přístupu je dle stěžovatelky nerovné postavení jednotlivých účastníků řízení před Státním ústavem pro kontrolu léčiv (dále jen „Ústav“), jelikož jedni (držitelé registrace) mohou uplatnit pouze procesní práva, avšak žadatelé ve smyslu § 39f odst. 2 písm. c) zákona o veřejném zdravotním pojištění (zdravotní pojišťovny) jako subjekty pojistného vztahu požívají ochrany jak procesních, tak i hmotných práv. Zdravotní pojišťovny tedy veřejná

subjektivní práva mají a rozhodnutí Ústavu se jich dotýká. Podle článku 96 odst. 1 Ústavy mají však všichni účastníci řízení mít před soudem rovná práva.

[6] Těžiště právní argumentace stěžovatelky lze shrnout tezí, že stanovení konkrétní výše, do jaké bude léčivo hrazeno, podléhá soudnímu přezkumu k návrhu stěžovatelky, a to nejen pokud jde o dodržení jejích procesních práv, ale i interpretaci a aplikaci práva hmotného. Námitky vedené tímto směrem tedy neměly být soudem odmítnuty jako nepřípustné, ale měl se jimi meritorně zabývat. Stejně tak neměly být jako nepřípustné odmítnuty námitky ohledně rozdílné rozhodovací praxe správního úřadu, porušení principu předvídatelnosti správních rozhodnutí i transparentnosti postupu správních orgánů, a to s odůvodněním, že v konečném důsledku směřují do aplikace hmotného práva. Za takové situace by obstálo i po odborné stránce zcela nesprávné rozhodnutí, neboť zdravotní pojišťovny nadané aktivní procesní legitimací by zejména z ekonomických důvodů nemusely být motivovány k podání správní žaloby umožňující jeho meritorní přezkum.

[7] Žalovaný ve svém vyjádření setrval na svých předchozích stanoviscích a poukázal na to, že stěžovatelka uvádí opakovaně stejné námitky, jejichž podstatou je neakceptace ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, takže v podstatě napadá předchozí, pro městský soud závazný rozsudek tohoto soudu. Stěžovatelkou namítaný rozpor s nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 36/05 nemůže být předmětem projednávání věci a žalovaný dále připomíná, že je nutné přihlédnout k usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 42/10, kde je uvedeno, že současná právní úprava obsažená v části šesté zákona o veřejném zdravotním pojištění respektuje požadavky stanovené předchozí judikaturou Ústavního soudu. Dvojinstančnost řízení a možnost podání opravného prostředku, jichž se stěžovatelka dovolává na základě nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 36/05, je dle názoru žalovaného plně realizována možností podat odvolání, kterým se pak Ministerstvo zdravotnictví zabývá jako po stránce procesní, tak i hmotné. Závěrů městského soudu o nesprávném stanovení výše úhrady v tomto případě se dovolávat nelze, neboť jeho rozsudek, který je obsahoval, byl následně Nejvyšším správním soudem zrušen. Žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost odmítnuta jako nepřípustná ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť směřuje proti rozsudku, kterým městský soud rozhodl znovu poté, co jeho původní rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno, a městský soud se právním názorem kasačního soudu řídil, v jeho intencích posuzoval námitky stěžovatele a v odůvodnění se s nimi vypořádal.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost byla podána včas a osobou k tomu oprávněnou (§ 106 odst. 2, § 102 s. ř. s.).

[9] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost nepřípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[10] V projednávaném případě napadla stěžovatelka rozsudek městského soudu vydaný poté, co byl jeho původní rozsudek ke kasační stížnosti žalovaného Nejvyšším správním soudem zrušen. Důvodem kasace byly jednak vady řízení před městským soudem a jednak nesprávné vymezení předmětu přezkumu.

[11] Nejvyšší správní soud dal v rozsudku ze dne 11. 7. 2012, č. j. 6 Ads 70/2012 - 60, žalovanému (stěžovateli) zapravdu v tom, že pokud městský soud rozhodl ve věci bez

nařízení jednání, aniž k tomu byly splněny podmínky, zatížil tím řízení vadou, jež mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Důvodnou shledal i druhou námitku žalovaného v pozici stěžovatele, podle níž se městský soud nezabýval otázkou rozsahu procesní legitimace žalobkyně a přistoupil k věcnému přezkoumání napadeného správního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zavázal městský soud k tomu, aby předně posoudil charakter žalobních námitek a určil, které z nich jsou přípustné, směřující proti porušení práv procesních, a které jsou nepřípustné, mířící proti výkladu a aplikaci hmotného práva. Vyslovil také, že procesním právem účastníka řízení o zařazení léčivých přípravků mezi ty, které jsou hrazeny z veřejného zdravotního pojištění, je i právo na řádné odůvodnění rozhodnutí.

[12] Městský soud proto po jednání vydal nové rozhodnutí, jež je označeno v záhlaví tohoto rozsudku, a ve shodě se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu podal výklad o podstatě systému veřejného zdravotního pojištění a základních rysech správního řízení o podmínkách a výši úhrady ze zdravotního pojištění. Z toho zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu vyvodil a odůvodnil závěr o postavení osob, které mohou podat žádost ve smyslu ustanovení § 39f odst. 2 písm. a) a b) zákona o veřejném zdravotním pojištění. Městský soud akceptoval právní názor Nejvyššího správního soudu, že stěžovatelka (žalobkyně) není rozhodnutím Ústavu o výši úhrady za konkrétní léčivý přípravek přímo dotčena na svých veřejných subjektivních právech, neboť jí s ohledem na to, že není účastnicí pojistného vztahu zdravotní pojišťovna-pojištěnec, žádná taková práva nenáleží. Soudní ochrana může být stěžovatelce jako účastnici řízení před správním orgánem poskytnuta toliko v rozsahu jejích veřejných subjektivních práv procesních, nikoli hmotných. Proto městský soud posoudil přípustnost žalobních námitek z tohoto hlediska. Námitky, které by dle jeho mínění bylo možno považovat za námitky směřující proti porušení procesních práv, shledal však nepřípustnými, jelikož v konečném důsledku směřovaly do aplikace hmotného práva.

[13] Námitku ohledně rozdílné rozhodovací praxe správních orgánů, budící dojem, že by mohla být podřazena pod ustanovení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), zařadil s ohledem na její odůvodnění mezi nepřípustné, tj. hmotněprávní. Aby totiž městský soud mohl dospět k závěru o její důvodnosti, musel by na podkladě žalobkyní zmíněného konkrétního rozhodnutí žalovaného vydaného v jiném správním řízení v roce 2008, hodnotit jednotlivé faktory, tj. zda správní orgány posoudily správně a jednotně např. charakteristiku lékové formy a obvyklé dávkování atd.

[14] Podobně i námitkami proti porušení principu předvídatelnosti správních rozhodnutí či vytýkajícími správním orgánům netransparentní postup (v důsledku přepočtu pomocí koeficientů a při použití přípravku v síle odlišné od obvyklé denní terapeutické dávky) vyjádřila stěžovatelka svůj nesouhlas s výši úhrady konkrétního léčivého přípravku.

[15] Žalobní bod, v němž stěžovatelka poukazovala na rozpor s komunitárním právem (článek 6 odst. 2 Směrnice Rady č. 89/105/EHS o průhlednosti opatření upravujících tvorbu cen u humánních léčivých přípravků), spočívající v netransparentním postupu při stanovení základní úhrady, nedůvodných rozdílech a nezohlednění vlastností léčivých prostředků, považoval městský soud rovněž za nedůvodný, neboť směřoval do aplikace práva hmotného.

[16] Stěžovatelka v kasační stížnosti nenamítala, že by se městský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[17] Z výše uvedeného je zcela zřejmé, že městský soud v souladu s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předcházejícím zrušujícím rozsudku nahlížel na stěžovatelku jako na osobu aktivně legitimovanou k podání správní žaloby podle ustanovení § 65 odst. 2 s. ř. s. Ve svém novém rozhodnutí respektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu a žalobou napadená rozhodnutí správních orgánů z hmotněprávního hlediska nepřezkoumával, neboť jimi stěžovatelka nemohla být dotčena na svých veřejných subjektivních právech. Proto všechny námitky, rozsáhle formulované v nyní posuzované kasační stížnosti, dovolávající se soudního přezkoumání věcné správnosti rozhodnutí o výši úhrady léčivého přípravku je třeba s poukazem na výše citované ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. odmítnout jako nepřipustné.

[18] Na tomto místě považuje Nejvyšší správní soud za vhodné poukázat na závěry formulované v rozhodnutí rozšířeného senátu tohoto soudu č. j. 9 Afs 59/2007 - 56 ze dne 8. 7. 2008: *„zruší-li Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci o kasační stížnosti proti novému rozhodnutí krajského soudu“*. Lze dodat, že senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, by nemohl ani dosáhnout změny původně vysloveného právního názoru předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s. Z odůvodnění výše označeného rozhodnutí rozšířeného senátu ještě vyjímáme: *„Lze tedy shrnout, že ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. limituje přípustnost kasační stížnosti ve vztahu k právní otázce již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzené.(...) Toto omezení je odrazem závaznosti právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§110 odst. 3 s. ř. s.), a tím, že vylučuje možnost brojit proti němu kasačními námitkami, vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby sám svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci revidoval. Tím je zaručen i požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodnutí. Patří-li tyto zásady předpokládající stejné rozhodování soudu v obdobných případech k základním atributům právního státu a jsou-li naplněním zásady spravedlivého procesu, pak tím spíše musí být respektovány při opakovaném rozhodování v téže věci za situace, kdy je rozhodováno za stejných poměrů jako při předchozím rozhodnutí. Není-li tedy v dalším řízení změněn skutkový stav, nepřichází v úvahu změna aplikace práva na tento stav při rozhodování o nové kasační stížnosti. (...) Pro úplnost je třeba konstatovat, že i když nenastane v dalším řízení změna skutkových ani právních poměrů, není závaznost právního názoru vysloveného ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu absolutní. Průlom může nastat i při podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí. Tak by tomu bylo v případě, že jinak o rozhodné právní otázce uvážil Ústavní soud, Evropský soudní dvůr, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s.ř.s., případně že by bylo k rozhodné otázce přijato stanovisko pléna či kolegia podle § 19 s. ř. s. To vše za situace, že by se tak stalo v mezidobí mezi opakovaným rozhodováním Nejvyššího správního soudu v téže věci. Závaznost těchto rozhodnutí stojí jednak na sjednocovací funkci určitých orgánů v rámci soudní hierarchie, jednak na skutečnosti, že i mimo přímou závaznost rozhodnutí toho kterého soudu v konkrétní věci, lze důvodně předpokládat stejné posouzení v případech obdobných.“* Nejvyšší správní soud konstatuje, že v předmětné věci žádné takové rozhodnutí nikým vydáno nebylo.

[19] Stěžovatelka dále namítala, že účastníci řízení před Ústavem nemají rovné postavení, když jedni (držitelé rozhodnutí o registraci) mohou uplatnit pouze procesní

práva, kdežto jiní [žadatelé dle § 39f odst. 2 písm. c) zákona o veřejném zdravotním pojištění, tj. zdravotní pojišťovny] požívají ochrany jak procesních, tak i hmotných práv.

[20] K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na své předchozí rozhodnutí v této věci (odst. [15]), jakož i na jiná svá rozhodnutí v obdobných právních věcech (srov. rozsudek ze dne 28. 4. 2011, č. j. 3 Ads 48/2010 - 237, ze dne 18. 5. 2011, č. j. 3 Ads 59/2011 - 73, či ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Ads 133/2010 - 164; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, na něž je odkazováno, jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde problematiku rozdílného postavení osob účastnících se řízení o výši úhrady před Ústavem podrobně rozvedl. Stěžovatelka má pravdu, když říká, že rozsah ochrany uvedených osob v řízení před správním soudem je různý. Klíčem k jejich rozdělení je právě jejich postavení v oblasti veřejného zdravotního pojištění, kde je základem vztah mezi zdravotní pojišťovnou a jejím pojištěncem. Jen tyto subjekty tedy mohou být rozhodnutím o výši úhrady ze zdravotního pojištění přímo dotčeny na svých veřejných subjektivních právech, a v takovém případě se na podkladě § 65 odst. 1 s. ř. s. mohou domáhat ochrany těchto práv před soudem. Stěžovatelka stejně jako jiní držitelé rozhodnutí o registraci léčivého přípravku, požívá díky nové úpravě v zákoně o veřejném zdravotním pojištění (po zrušení jeho části nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 1. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 36/05) plnohodnotných práv účastníka správního řízení vedeného Ústavem. Jelikož ale na konci řízení o úhradách stojí rozhodnutí, které veřejná subjektivní práva stěžovatelky přímo nezasáhlo, nemůže se před správním soudem brát za jejich ochranu.

[21] Na tomto místě lze zopakovat, že soud si je vědom toho, že rozhodnutí Ústavu zasahuje ekonomické zájmy stěžovatelky, ty však v rámci soudního přezkumu takového rozhodnutí uplatňovat nelze, neboť zde nebyly předmětem rozhodování (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Ads 133/2010 - 164). Ochrana ekonomických zájmů (soutěžních práv) subjektů podle § 39f odst. 2 písm. a) a b) zákona o veřejném zdravotním pojištění spadá do oblasti ochrany hospodářské soutěže, a je svěřena jiným orgánům veřejné správy (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 48/2010 - 237 ze dne 28. 4. 2011).

[22] Nejvyšší správní soud je ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s. vázán důvody kasační stížnosti. Odhlédneme-li od těch důvodů, jejichž podstatou je domáhání se umožnění plného přezkumu otázky konkrétní výše úhrady toho kterého léčiva, jež jsou nepřípustné, zůstanou v dispozici stěžovatelky toliko námitky mířící na porušení jejích procesních práv. Předpokladem úspěšné kasační stížnosti je žalobní tvrzení stěžovatelky, že byla postupem správního orgánu zkrácena na svých právech účastníka předmětného správního řízení takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí (§ 65 odst. 2 s. ř. s.), a s tímto tvrzením svázané námitky proti tomu, jak se s nimi co do postupu a výsledku vypořádal městský soud.

[23] Stěžovatelka v kasační stížnosti však bez bližší argumentace pouze tvrdila, že se nemohla domoci soudní ochrany, pokud jde o netransparentní postup správních orgánů, rozdílnou rozhodovací praxi žalovaného či porušení principu předvídatelnosti správních rozhodnutí. Poukázala na to, že obdobnou situaci Soudní dvůr Evropské unie hodnotil jako porušení ustanovení směrnice č. 89/105/EHS. Námitky byly formulovány obdobně jako v žalobě a nebyly doplněny žádnými konkrétními výtkami proti způsobu, jak s nimi naložil městský soud.

[24] Nejvyšší správní soud považuje závěry městského soudu o tom, že podstatou vyjmenovaných námitek je skutečně snaha stěžovatelky domoci se jiného výpočtu, než jaký provedl Ústav, za správné. Posouzení důvodnosti takto formulovaných námitek

by předpokládalo interpretaci a aplikaci hmotného práva, což za dané situace není možné. Výtka uvedená v bodě IV. kasační stížnosti, že se soud nezabýval stěžovatelkou uváděnými rozsudky Soudního dvora Evropské unie ani rozsahem přezkumu nezávislým orgánem, tj. soudem, jak jej garantuje právo Evropské unie, rovněž nemůže být úspěšná. Představuje totiž polemiku s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu, kterým bylo zrušeno původní rozhodnutí městského soudu, kde byl formulován a právní argumentací podložen závěr o procesní legitimaci stěžovatelky v tomto řízení a právech, jež jí v souvislosti s takovým postavením přísluší. Nejvyšší správní soud se v tomto rozhodnutí zabýval dopadem evropského práva na danou materii a podrobně popsal principy výkladu komunitárních směrnic obecně a taktéž konkrétně rozebral požadavky kladené na odůvodnění rozhodnutí o zařazení léčivých přípravků mezi ty, které jsou hrazeny z veřejného zdravotního pojištění, jak vyplývají z článku 6 odst. 2 směrnice Rady č. 89/105/EHS (viz odstavce [17] až [22] zmíněného rozsudku).

[25] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky, že se po vydání napadeného rozsudku, kdy se nemohla domoci soudní ochrany, nachází v obdobné situaci, kterou Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 1. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 36/05, shledal protiústavní. Předchozí právní úpravu totiž Ústavní soud zrušil proto, že znemožňovala, aby držitelé registrace léčivých přípravků mohli uplatnit opravné prostředky proti stanovené výši úhrady toho kterého léčivého přípravku, a to včetně soudní ochrany. Na základě jmenovaného nálezu pak byla přijata nová úprava zaručující účastenství stěžovatelky v předmětném správním řízení, kdy vystupuje jako účastník řízení, který má řadu práv a mezi nimi i právo podat opravný prostředek – tak, jak tomu bylo právě v tomto řízení. Soudní ochrana je zaručena v rozsahu popsaném v rozsudku NSS ze dne 11. 7. 2012, č. j. 6 Ads 70/2012 - 60, vydaném v této právní věci.

[26] Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobkyně jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta poslední s.ř.s.). O nákladech řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nevznikly, resp. je netvrdil ani nedoložil, proto mu nebyla jejich náhrada přiznána. Stěžovatelka úspěch ve věci neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **Zentiva a.s.**, se sídlem Nitrianská 100, 920 27 Hlohovec, Slovenská republika, zastoupené JUDr. PharmDr. Vladimírem Bíbou, advokátem, se sídlem Karlovo náměstí 17, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **PharmaSwiss Česká republika s.r.o.**, se sídlem Jankovcova 1569/2c, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2010, č. j. MZDR5232/2010, sp. zn. FAR: L19/2010, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2012, č. j. 11 Ad 13/2010 - 153, tímto doplňujícím usnesením,

takto:

Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 6 Ads 161/2012 - 47, byla zamítnuta kasační stížnost žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2012, č. j. 11 Ad 13/2010 - 153; zároveň bylo rozhodnuto, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení však Nejvyšší správní soud v rozsudku nerozhodl o právu osoby zúčastněné na řízení na náhradu nákladů řízení. Rozsudek byl proto podle § 166 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, za použití § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doplněn tímto usnesením.

Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení pouze tehdy, jestliže jí vznikly náklady v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Nejvyšší správní soud však osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, takže jí ani nelze přiznat právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu